

»No, pa če tudi! Pomisliti treba, da žival nima pameti in da ne ve, kaj dela. Odkod naj bi taka mlada mačica znala, da miško boli, ko se je z njo igrala, kakor pes ni mogel presoditi, če je prav ali ne, da vas uboga, ko ste ga ščuvali. Vas pa je lahko sram, da ste tako neusmiljeni in se še naslanjate ob mukah ubogih živali! O zaslužili bi, da bi vas nekaj časa kdo tako mikastil, potem bi si morda zapomnili, da se ne sme nikomur hudo delati, ne ljudem, pa tudi ne živalim!«

Otroci so se ustrašili teh besed in z zavestjo, da niso ravnali prav, so se razbežali na vse strani...

*Gustav Strniša:*

### *Murnova žalostinka.*

Čiri — muri, čiri — muri, travica zelena,  
v nji počiva moja črna ženka umorjena!

»Čiri — muri, čiri — muri!« deček z bilko jo je vabil,  
da siroto iz krtine je na dan privabil.

Čiri — muri, čiri — muri, kaj hudobnež zdaj je storil?  
Mojo dobro, milo ženko s težkim kamnom je umoril.

Čiri — muri, čiri — muri, kdo ženico mi povrne,  
in glasove njene zvočne kakor strunice srebrne?

»Čiri — muri, čiri — muri!« sva zvečer v poljani pela,  
med šumečim, zlatim žitom bila srečna in vesela!

Čiri — muri, čiri — muri, kolikor je v polju žita,  
v njem je moja težka žalost skrita!

Čiri — muri, čiri — muri, žito žanjejo ženjice  
in prepevajo veselo tri kmetice.

Čiri — muri, čiri — muri, če bi mojo bol poznale,  
bi z menoj med zlatim žitom zajokale:

»Čiri — muri, čiri — muri, čiri — muri,  
čiri — muri, čiri — muri, čiri — muril!«